

VÖNÖCZKINÉ GMEINDL MARGIT (1952) – Győr

Győrben születtem, de gyermekéveimet Gönyűn töltöttem. Mindig szerettem a verseket, az irodalmat. Versíráásra mégis csak egy szomorú esemény készítetett. Ki kellett írni magamból a fájdalmaimat, vágyaimat és mindent, amit éreztem. Ismerőseim unszolására pár versem beküldtem a Kisalföld című lapba. Meglepetésemre ezeket közölték. Ez további írásra ösztönzött. Azóta különböző antológiákban jelentek meg verseim, újabban novelláim.

2013-ban és 2016-ban magánkiadásban megjelent az „Életmorzsák” és a „Gyémántkönyvek” című verseskötet. Két CD-m is van a You Tube-n. Itt zenei aláfestéssel Mészáros Mihály színművész mondja el verseimet. Mindig öröm számomra, ha írásaimmal megérintem az olvasó szívét.

A levél halála

Esőcsepp hull a földre,
levél kering a szélben.
Az ősz zenéjét zengi,
utolsó táncát lejti.
Félve gondol a télre,
bár még vágya fényre.

Testét éjjel köd rejti,
nap csókja nem melegíti.
Búsán kacsint az égre,
szunnyad, s örökre vége.
Könnyét senki nem érti,
cipő a testét tépi.

Volt-nincs szerelem

Sokáig vártam a gazdámot. Mert ugyan a tánctól és az énektől kissé kifáradtunk, de mégis hiányzott a megszokott, meleg, női kéz. Hisz már annyira megszoktam Pólika kisasszony finom kesztyűs kezét. Most mégis itt hagyott, még a könnyeim is megjelentek bánatomban. Félek, hogy drótjaim meg fognak rozsdásodni. Ez elszomorított. Egyszer csak azt éreztem, hogy valaki hozzám simult. Megdöbbenésemre a nagy fekete férfi ernyő volt. Kedvesen kezdett suttogni a fülembe. Jó volt hallgatni, mert finom anyagból volt, aminek a hangja zene volt fülemnek, és a selymes érintés megbizsergette, merevítőimet. Annyira, hogy beleremegtem és majdnem eldőlttem, de ő két merevítő közti selymével átkarolt. Finom szivar illata volt. Nem, az az olcsó, snassz, hanem ami egyenként fémtokban van, és csak igazi urak engedhetik meg maguknak. Ezt ismertem, mert a kisasszonyom édesapja is valami hasonló illatút szokott szívni. Igaz, csak a szivarszobában, de a kulcslyukon kiszivárgott és átlengedezett a folyosón.

Egyre jobban igyekeztem hozzábújni, már ott tartottunk, hogy a fogantyúink mindjárt összeakadnak, de akkor egy éles sikoltást hallottam, és Pólika csipkés kacsója felkapott, azt kiabálva, hogy végre megvagyok!

Így a szerelmes csodát ígérő este elmaradt, de a csipkés kéz érintése, ha nem is egészen, de kárpótolt!

Manócskáim

Hetek óta a rendrakással foglalkozom. Sokat voltam távol, és így kissé nagy lett körülöttem a káosz. Ruhák kipakolása, újabb ruhák bepakolása. A kinyomtatott írásaim válogatása, cetlikre írt szavak, félmondatok átnézése. Ennek ellenére szerintem rend van és rend volt, hiszen én mindig mindenhol megtaláltam, amit kerestem.

Néha mégis úgy érzem, hogy valaki vagy valakik titokban laknak mellettem a lakásban. Este rendet rakok, reggel elmegyek pár dolgot elintézni, mire haza érek, már nem mindent találok meg ott, ahová tettem. Azt hiszem, vannak házi manóim.

Biztosan, most már tuti. Kis piros sapkás, kék nadrágos huncut manócskák.

Este szeretek sokáig dolgozni, és éjfél után láttam őket. Ott ugráltak a papír fecnik között, és még azt is hallottam, hogy énekelnek. Furcsa volt a dallam, de tisztán értettem, amit kántáltak.

Itt egy fecni, ott egy toll,
hipp hopp, már sehol sem volt.
Lökd le azt a füzetet,
gazdánk arcát nézheted.
Megváltozik, megijed,
még a keze is remeg!

Nem tudtam tovább figyelni, mert felkaptam az egyik kispárnát mögülem, és odavágtam a székhez, ahonnét a hangok jöttek. Persze ők eltűntek, de a füzetek, cédulák és egyéb felhalmozott irományaim, amik ott voltak, mind repültek szanaszét. Akkor a tálalón lévő poharak mögül hallottam a nevetgélésüket.

Hohó, galambocskáim! Nem fogtok ki rajtam! Eszembe jutottak drága nagymamám intelmei, amit annak idején elmondott nekem.

El kell kapnom a grabancukat, és kitenni a kukoricásba őket. De fontos, hogy napközben és nem sötétedés után, mert akkor láthatatlanok lesznek, és a hátamba kapaszkodva visszajönnek velem a házba. Eddig eszembe jutott azonnal, ám mi van akkor, ha este találom fülön csípni a haszontalanokat, és egyáltalán mit kell tennem, hogy elkaphassam a csibészeket?

Már megettem egy tábla csokit, két kávét megittam, mikor hoppá, mint akit fejbe vágta, megvilágosodtam! Kis tálkában, vagy kicsi tányéron mézet kell kitenni és mellé pár virágszirmot. Ezt nem csak a mezei, de a házi manók is szeretik.

Amíg a csapda elkészítésével foglalkoztam, minden eszembe jutott.

Az este megcsípett koboldot, manót, vagy vicces tündért, egy jól záródó dunsztosüvegbe kell tenni reggelig. Akkor aztán vihetem a kukoricásba. Ezen nagyon elgondolkodtam, vajon miért épp a kukoricásba? Végül ha nehezen is, de rájöttem.

A kukoricának van szakállja. A tölgyfa törpéknek is, így ha a manócskákat ide visszük ki, a kukoricáról tudnak

maguknak álbajuszt és álszakállt csinálni. Elvegyülnek az erdei törpék között, és úgy élnek velük, mint akik rokonok. Ha mégis felismerik őket, akkor sincs gond, mert újra belopakodnak egy lakásba, és ismét megkezdik nem éppen áldásos tevékenységüket. Ennek ellenére igazából nem lehet rájuk haragudni.

Viszont mindenkit kérek, hogy eszébe ne jusson bántani őket, mert azzal átkot vonnak a fejükre!

Bolondot csinált magából

Maga sem tudta, mióta ült az asztalnál és nézte a hirdetést. Arra eszmélt fel, hogy hiába nyúlt a cigarettája után, a doboz üres volt. A hamutartó viszont tele volt félig szívott, vagy meggyújtott és szívás nélkül végigégett cigarettavégekkel. Még egy percre maga elé meredt, azután becsukta az újságot.

Hülyeség! - gondolta magában.

Tovább már nem is foglalkozott sem az újsággal, sem a felírt telefonszámmal. Nekiállt, hogy valamit süssön magának, mert délutánonként szeretett nassolni. Odavolt a süteményekért és az édességért. Bár igazából a csokit nem nagyon szerette. Viszont sütkérezni annál inkább. Ahogy a vacsorához pakolta le az asztalt, az újság ismét a kezébe akadt. Fura érzés kerítette hatalmába. Szinte vonzotta, delejezte az a hirdetés, széthajtogatta a lapot, és nézte a betűket és a számokat. Igazából annyira bámult, hogy minden összefutott a szeme előtt.

Elég ebből. Fogta a telefonját és tárcsázta a számot. Hosszan kicsengett. Már épp ki akarta nyomni, mikor beleszólt egy férfi. Majdnem meglepődött, pedig tudta, hogy férfival fog beszélgetni. Udvariasan köszönt és bemutatkozott. A vonal túlsó végén hasonló volt a reakció, azzal a különbséggel, hogy megkérdezték tőle, hogy mit parancsol. Én parancsolni, gondolta magában, miközben a torkában dobogott a szíve. Egyre idegesebb lett. Végre meg tudott szólalni.

Megkérdezte a férfit, hogy a hirdetése még aktuális-e. Szinte hallani lehetett a kő koppanását, ami leesett a szívéről.

- Természetesen, hölgyem. - hallotta a férfi hangját.

Most ő kérdezett.

- Tessék mondani, tudhatok valamit önről?

Megkönnyebbült, mert végre úgy érezte, megindult a beszélgetés.

Beton elemekkel foglalkozom és szállítással. Juli figyelt és kérdezett, hogy mióta van ez így. A válasz megdöbbenetete, mert azt hallotta, hogy már gyerekkora óta erre készült. Magában azon kezdett pörögni az agya, hogyan lehet az, hogy gyerekkora óta özvegyember akart lenni. Így azután egy nagyon fura párbeszéd alakult ki.

- Maga gyerekkora óta?

- Igen, mi ebben a furcsa? A feleségemnek semmi kifogása nem volt ellene. Soha Pedig egész fiatalok voltunk, mikor megismertem.

Uramisten, gondolta magában. Ez nem normális. Özvegy, ismerkedni akar, feleséget keres, és a volt feleségéről

beszél. Ezzel nem sokra fog menni, hiszen akkor mindenben őhozzá fog hasonlítani. Már azon gondolkodott, hogy rövidre zárja a beszélgetést, mikor a férfi újra megszólalt. Megkérdezte, hogy akarja-e a szolgáltatást igénybe venni vagy sem, mert az idő pénz, neki meg ideje nincs, hisz közben lehet, hogy komoly kuncsaftot veszít.

Julinak most kerekedett csak ki a szeme. Miről beszél ez a pasi, milyen kuncsaft?

Dühös hangon szólt a kagylóba és kérdezte meg, hogy mit képzels róla, hiszen még nem is ismeri, és ilyen beszéd után már nem is szeretne vele megismerkedni!

Most viszont a férfin volt a sor a meglepetésben. Nem tudta, mire vélje a nő kirohanását. Erélyes hangon szólt vissza és közölte, hogy ha nem akar betonelemet sem venni, sem fuvaroztatni, akkor miért zaklatja, és miért telefonbetyárkodik! Na, itt és most álljunk meg egy polgári szóra, kiabált most már a nő is.

- Maga hirdette, hogy hölgyet keres házasság céljából, és még maga pimaszkodik?

- Micsoda! - hördült fel a férfi! Boldog házasságban élek a feleségemmel már közel húsz éve!

Csak nem gondolja komolyan, amit itt összehord!

- Miért, nem az öné ez a telefonszám?

A férfi megdöbbenve hallotta a saját telefonszámát.

Semmit nem értett.

- Nem lehet, hogy mégis csak elnézte?

Juli idegesen kapta fel az újságot, és kezdte bediktálni a számot, odáig jutott, hogy 0670, mikor a férfi üvöltését hallotta!

- Asszonyom! Nézze már meg mit hívott és mit diktált!!
Megdöbbsent a hangtól, és a kijelzőre, azután az újságra,
majd ismét a kijelzőre nézett!
Idegességében remegni kezdett, mert a szám, amit
hívott úgy kezdődött, hogy 0620.... Cszuklani kezdett az
idegességtől, amíg bocsánatot kért a férfitől, és gyorsan
letette a telefont. Lehuppant a kanapéra és órákig azon
gondolkodott, hogy mit is képzelhetnek róla, mert biztos
volt abban, hogy a férfi elmondta a feleségének, hogy
egy zavarodott nő, aki pasit keres magának, őt hívta fel,
és azóta is rajta derülnek. Mit derülnek! Egyenesen
röhögnek! Hiába minden, ez a pasikeresés és az, hogy
talál is magának, nem volt más, mint egy csalóka álom!

Reggel

Szemem redőnyeit lassan, kimerően felnyitom, pislogok,
mint bágyadt téli nap az égen, mely a felhők mögöl figyel
rám. Én is nézem. Lassan kitisztul álomtól bódult agyam
és látásom. Közben olyan érzésem támad, mintha
cinkosan kacsintana, közben sugaraival lágyan és
érezkiesen simogat. Meglepődök ezen, és elszégyellem
magam. Csak nem látta hajnali pajzán álmaimat? Ettől a
gondolattól égni kezd az arcom, már ijedt is vagyok,
talán még a sóhajaimat és kéjes nyögdecselésemet is
hallotta? Kiugrok az ágyból és irány a zuhany. Le kell
mosnom magamról az éjszaka édes bűneit és a nap
kíváncsi simogatását. A hideg zuhany jót tett, teljesen

felébredtem és elmúltak fura érzéseim. Csak egy boldog nap képe lebegett a szemem előtt. De! Újabb hideg zuhany jött! Megszólalt a hajnali ébresztő, mert minden csak álom volt.

Még álmomban is álmodtam.

Apeva

Az	szó
első	nincs már
szerelem	utolsót
már messze jár	zeng az éjbe
elszállt a nyárral	s végleg elhalkul

jaj	az
de kár	érzés
messze már	szeretlek
csózkod vártam	csak bennem ég
vágytam utánad	maradt az emlék